

Samþykkt þessi sem héraðsnefnd Suður-Þingeyjarsýslu hefur samið, staðfestist hér með, samkvæmt lögum um afréttamálefni, fjallskil o.fl. nr. 6/1986, til að öðlast þegar gildi og birtist til eftirbreytni öllum þeim sem hlut eiga að máli. Jafnframt er úr gildi felld fjallskilareglugerð fyrir Suður-Þingeyjarsýslu og Húsavík nr. 207 28. júní 1974 að því er varðar þau sveitarfélög sem aðild eiga að samþykkt þessari.

Landbúnaðarráðuneytinu, 15. mars 1996.

Guðmundur Bjarnason.

Jón Höskuldsson.

15. mars 1996

Nr. 170

FJALLSKILASAMÞYKKT

fyrir Norður-Þingeyjarsýslu austan Jökulsár.

I. KAFLI

Um stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Norður-Þingeyjarsýsla austan Jökulsár og Bakkahlaups er eitt fjallskilaumdæmi sem skiptist í fimm fjallskiladeildir: Langaneseild, Þistilfjarðardeild, Sléttudeild, Núpasveitardeild og Öxarfjarðardeild. Deildaskiptingu má breyta að fengnu samþykki héraðsnefndar.

2. gr.

Héraðsnefnd hefur yfirstjórn allra fjallskilamála í umdæminu, en hreppsnefnd annast framkvæmd þeirra hver í sínum hreppi.

3. gr.

Hver hreppsnefnd skal skipa einn mann í hverja fjallskiladeild hreppsins til að hafa á hendi stjórn og umsjón fjallskilamála og nefnist hann fjallskilastjóri.

Einnig getur hreppsnefnd kosið sérstaka fjallskilanefnd til að fara með umsjón fjallskilamála. Nefndin kýs sér formann sem er þá fjallskilastjóri þeirrar fjallskiladeildar, enda gangi það ekki gegn samþykkt um stjórn og fundarsköp viðkomandi hreppsnefndar.

4. gr.

Hver hreppsnefnd, eða fjallskilastjóri fyrir hennar hönd, skal halda sérstaka fjallskilabók. Í þá bók skal skrá allt er viðkemur fjallskilamálum hreppsins. Fjallskilastjóri skal hafa þóknun fyrir störf sín eftir ákvörðun hreppsnefndar eða aðalfundar viðkomandi fjallskiladeildar.

5. gr.

Hver fjallskiladeild skal hafa sérstakan fjallskilasjóð og renna í hann allar tekjur og úr honum greiðast öll gjöld, er af fjallskilum stafa.

Hreppsnefndaroddviti eða fjallskilastjóri annast reikningsfærslu fjallskilasjóðs, innheimtur og gjöld. Reikningar sjóðsins skulu fylgja sveitarsjóðsreikningum til endurskoðunar og úrskurðar.

II. KAFLI

Um afrétti, heimalönd og upprekstur.

6. gr.

Land, sem fjallskilaframkvæmd tekur til, skiptist í afrétti og heimalönd. Þar sem almenningar (óbyggðir) þurfa hreinsunar við tekur fjallskilaframkvæmd til þeirra, eftir því sem þörf krefur. Það skulu vera afréttir sem að fornu hafa verið, þó getur héraðsnefnd ákveðið nýja afrétti eftir tillögum hreppsnefndar og með samþykki landeigenda. Ennfremur geta hreppsnefndir með samþykki héraðsnefndar, breytt takmörkum afrétta og lagt til þeirra land, er þær hafa full umráð yfir. Ekki verður afréttarland, þótt í einkaeign sé, gert að heimalandi, nema samþykki héraðsnefndar komi til.

7. gr.

Hver hreppsnefnd skal semja skrá um landamerki afréttarlanda hreppsins og skal hún innfærð í fjallskilabókina. Skrár þessar skulu sendar héraðsnefnd, er samræmi þær og gerir heildarskrá yfir alla afrétti er héraðsbúar nota. Breytingar á afréttum, eða réttindum yfir þeim, skulu færðar í afréttarskrá. Afréttarskrá skal geymd í skjalasafni sýslunnar.

8. gr.

Upprekstrarrétt á afrétt hrepps eiga allir búfjáreigendur, sem landsnot hafa í viðkomandi hreppi eða fjallskiladeild.

Um upprekstrarrétt á afréttarland, sem liggur undir einstaka jörð eða stofnun, fer eftir fornri venju eða samingum.

9. gr.

Heimilt er að nota heimalönd til upprekstrar fyrir sauðfé, ef hreppsnefnd samþykkir. Skoða skal slík heimalönd sem afrétt hvað göngur snertir, enda séu þau notuð á þann hátt af fleirum en landeiganda sjálfum.

Nú rekur maður fé sitt í annars manns heimaland í heimildarleysi, og skal þá eigandi eða umráðamaður landsins tafarlaust tilkynna það fjallskilastjóra, er sér um samdægurs, að fé sé rekið til afréttar á kostnað fjáreiganda. Verði ágreiningur milli fjallskilastjóra og fjáreiganda um gjald fyrir slíkan rekstur, má vísa ágreiningnum til héraðsnefndar til úrskurðar.

10. gr.

Um afréttargjald til eiganda afréttarlands fer eftir samningi eða, ef samkomulag næst ekki, eftir ákvörðun viðkomandi hreppsnefndar. Þó getur sá aðili, sem eigi vill una ákvörðun hreppsnefndar krafist mats dómkvaddra manna um gjaldhæð. Ákvörðun um hagatoll, hvort heldur ákveðinn er með samningi eða eftir mati, gildir aldrei fyrir lengri tíma en sex ár í senn.

11. gr.

Nú eiga tveir menn eða fleiri afrétt saman og skiptist þá afréttartollur milli þeirra eftir tiltölu hvers í afrétt, þótt einn leyfi upprekstur frekar en aðrir.

12. gr.

Heimilt er umráðamanni lands, sem verður fyrir ágangi af afréttarfé að sumrinu, að kvarta um það til viðkomandi fjallskilastjóra. Sjái fjallskilastjóri að kvörtunin sé á rökum byggð, skal hann láta reka fénaðinn í afrétt eða til skilaréttar, ekki síðar en tveimur sólar-

hringum eftir að kvörtunin var gerð, nema öðruvísi um semjst við þann, er fyrir átroðningi varð. Kostnaður við slíka rekstra greiðist úr fjallskilasjóði.

Enginn má reka fénað þann, er úr afrétt gengur að sumrinu, til sveitar eða á nágranna.

III. KAFLI

Um fjárréttir.

13. gr.

Fjárréttir skiptast í aðalréttir, aukaréttir og heimaréttir. Ákveður héraðsnefnd, eftir tilögum hreppsnefnda, hverjar eru aðalréttir.

Aðalréttir eru:

Í Öxarfjarðardeild:

Tungurétt, Sandfellshagarétt og

Landsrétt.

Í Núpasveitardeild:

Katastaðarétt.

Í Sléttudeild:

Leirhafnarrétt.

Í Þistilfjarðardeild:

Garðsrétt.

Í Langanesdeild:

Hallgilsstaðarétt.

Aukaréttir skulu vera svo margar í hverri fjallskiladeild sem nauðsynlegt er að mati viðkomandi hreppsnefndar eða fjallskilastjóra. Skulu hreppsnefndir tilkynna héraðsnefnd um aukaréttir.

14. gr.

Skylt er hverjum hreppi eða fjallskiladeild að viðhalda aðalréttum og byggja að nýju þegar þörf krefur. Kostnaður við byggingu og viðhald aðalréttanna - almennings og dilka - greiðist úr fjallskilasjóði, en um kostnað vegna aukaréttanna fer eftir ákvörðun hreppsnefndar eða fjallskilastjóra. Fjallskilastjóri hefur umsjón með byggingu og viðhaldi aðalréttanna.

Heimilt er sveitarstjórn og fjallskilastjóra að greiða úr fjallskilasjóði styrk til byggingar heimaréttanna, en þó því aðeins, að gera þurfi ráð fyrir verulegu réttarplássu fyrir afbæjarfé.

15. gr.

Við hverja aðalrétt skal vera ómerkingadilkur, svo og dilkur fyrir sjúkt fé. Einnig skal hreppsnefnd sjá um að við hverja aðalrétt séu nægilega margir dilkar fyrir fé úr öðrum hreppum. Auk þess skal við hverja aðalrétt vera nægilega víðlent, fjárhelt geymslupláss, svo hægt sé að geyma þar réttarsafn yfir nótt.

16. gr.

Þar sem afréttir eru víðlendir og hreppsþúum þykir þörf á, skal byggja gangnamannakofa á hentugum stöðum, svo gangnamenn geti notið þar skjóls fyrir sig og hesta sína, þegar þörf krefur. Fjallskilastjóri, eða oddviti, sér um byggingu og viðhald gangnamannakofa. Kostnaður greiðist úr fjallskilasjóði.

17. gr.

Hreppsnefnd getur ákveðið að sérstakir kostnaðarliðir sem af fjallskilum stafa greiðist úr sveitarsjóði.

IV. KAFLI

Um göngur og réttir.

18. gr.

Hver fjáreigandi, sem á sauðfé á afrétt, er skyldur að gera fjallskil á þann hátt og á þeim tíma er hreppsnefnd ákveður.

Þeir sem reka fé sitt á annarra hreppa afrétti skulu greiða 3/4 fjallskilakostnaðar, móts við aðra fjáreigendur hreppsins.

Skyldur er hver bóndi að inna af hendi fjallskil fyrir heimamenn sína og aðra, er hjá honum eiga fjallskyldan fénað, gegn endurgjaldi frá hlutaðeigandi fjáreiganda.

19. gr.

Skylt er hverjum fjáreiganda að gefa fjallskilastjóra skýrslu um fjártölu á afrétt á þeim tíma er hann ákveður. Einnig er heimilt að nota fjártölu samkvæmt ásetningsskýrslu. Fjallskilastjóra er skylt að semja skýrslu um fjártölu þeirra hreppsþúa, er rekið hafa fé á utan-sveitarafrétti og senda hlutaðeigandi hreppsnefnd eigi síðar en mánuði fyrir fyrstu göngur, sé þess óskað.

Hreppsnefnd eða fjallskilastjóri skal jafna öllum fjallskilakostnaði á fjártölu hreppsþúa og annarra þeirra, er afrétt hreppsins nota, með ákveðinni krónutölu á kind og nefnist sú fjársöfnun fjallskilasjóður. Úr þeim sjóði skal greiða gangnakostnað og annað er fjallskil varðar, sbr. 14. - 16. gr.

20. gr.

Hreppsnefnd skal skipta afrétti þeim, sem hún á yfir að ráða, í leitarsvæði og kveða á um hve marga menn þurfi í hverja leit, svo og til annarra fjárrétta, sem sækja þarf fé að. Skrá um þetta skal færa í fjallskilabók fjallskiladeildar. Hreppsnefndir semja sín á milli um meðferð utansveitarfjár.

21. gr.

Nú verður ágangur fjár frá einu sveitarfélagi í annað, eða frá einu fjallskilaumdæmi í annað, og getur þá sá er fyrir verulegum ágangi verður, krafði hinn aðilann um gjald fyrir, eða að hann sendi menn í göngur ef um semst, eftir því sem hæfilegt þykir, miðað við gangnakostnað og usla í högum. Komi hreppsnefndir sér ekki saman um kostnað af þessu, má skjóta ágreiningnum til úrskurðar héraðsnefnda.

22. gr.

Hverjum fjáreiganda er skylt að inna af hendi fjallskil sem á hann hafa verið lögð, á þeim tíma og með þeim hætti, sem hreppsnefnd hefur ákveðið. En heimilt er honum að bera upp við hreppsnefndina aðfinnslur um það hvernig fjallskilum er jafnað á hann og aðra. Náist ekki samkomulag milli hreppsnefndar og fjáreiganda, má skjóta ágreiningnum til úrskurðar héraðsnefndar.

Enginn sá, sem fjallskil eru lögð á, getur komist hjá að inna þau af hendi þótt hann hafi kært þau og lagt það mál til úrskurðar.

23. gr.

Nú vanrækir fjáreigandi að framkvæma þau gangnaskil, sem honum hafa verið gerð eða leggur ógildan mann til fjallskila, þá er það gangnarof og varðar sektum. Rétt er gangnaforingja eða fjallskilastjóra að fá mann til að gera gangnaskil í stað þess, er gangnarof gerði, á hans kostnað. Auk þess greiði hann sekt til fjallskilasjóðs, er hálfum göngunum nemur.

24. gr.

Hæfan gangnamann skal álíta þann, sem gangnaforingi og minnst helmingur gangnamanna tekur gildan. Nú hefur fjáreigandi engan hæfan mann og getur ekki útvegað hann. Skal hann þá tilkynna það fjallskilastjóra minnst sex dögum áður en gangnaskilin eiga að framkvæmast, en fjallskilastjóri útvegar mann og annað, sem með þarf - hest, - fæði o.s.frv. - og borgar þá fjáreigandi sektalaust allan þann kostnað, sem af fjallskilum leiðir, án tillits til mats á þeim.

25. gr.

Hreppsnefnd skipar einn kunnugan og gætinn mann sem gangnaforingja fyrir hvert leitarsvæði eða felur fjallskilastjóra að gera það. Gangnaforingi skipar fyrir um tilhögun gangna og hefur alla stjórn á þeim. Hann sér um, að safnið sé rekið með reglu og gætni, og kveður menn til að gæta þess, þar til það er komið í rétt eða náttuga.

Hver gangnamaður er skyldur til að hlýða gangnaforingja. Öll óhlýðni við skipunum hans varða sektum.

26. gr.

Gangnaforingi skal annast um að farið sé svo vel með féð sem unnt er. Nú koma fyrir kindur, sem ekki er unnt að koma lifandi til rétta og ekki er þreytu um að kenna, skal þá slátra þeim. Fjallskilastjóra skal tilkynnt, ef gangnamenn hafa orðið að skilja eftir þreyttar kindur og ógangfærar, svo og kindur, sem lógað hefur verið í göngunum, og skal hann í samráði við eiganda eða eigendur ráðstafa þeim svo fljótt sem unnt er. Fjallskilastjóri greiðir kostnað sem af þeim leiðir að 1/3.

27. gr.

Hreppsnefnd skal birta með umburðarbréfi (gangnaseðli), er berist hæfilegum tíma áður en fjallskil byrja, hvað hver fjáreigandi á að leggja til fjallskila á því hausti eða felur fjallskilastjóra að gera það. Þar skal tekið fram: Fjártala, kostnaður á kind, hverjir séu gangnaforingjar, hvenær rétta skal á aðalréttum, hver sé réttarstjóri og annað það, er fjáreigendur og gangnamenn varðar.

28. gr.

Það skal vera aðalregla að gera þrenn fjallskil hvert haust. Þó er hreppsnefnd heimilt að fyrirskipa fjórðu göngur, ef ástæða þykir til.

29. gr.

Fjallskilum skal haga þannig, að réttardagur úr fyrstu göngum sé að jafnaði eigi síðar en aðra helgi í september. Heimilt er hreppsnefndum eða fjallskilastjóra að breyta út af þeirri reglu, ef nauðsyn krefur og samkomulag næst milli samliggjandi hreppa. Réttardaga úr síðari göngum ákveður hreppsnefnd á hverjum stað. Fjallskilum skal lokið eigi síðar en 15. október.

30. gr.

Við hverja aðal- og aukarétt skal hreppsnefnd skipa duglegan réttarstjóra eða fela fjallskilastjóra að gera það. Skal réttarstjóri kominn til réttar í tæka tíð hvern réttardag. Hann skipar fyrir um hvernig drætti skuli hagað og heldur mönnum til starfa. Hann bannar stranglega alla óreglu, er veldur töfum við dráttarstörf. Sýni nokkur óhlýðni gegn skipunum hans, varðar það sektum sem fyrir gangnarof.

31. gr.

Réttarstjóri skal láta taka allar sjúkar og grunsamlegar kindur úr safninu eða réttinni strax og þeirra verður vart og einangra þær. Hann skal og annast um, að ómörkuð lömb séu hirt á réttinni og dregin í dilk, svo fjáreigendum gefist kostur á að láta lambsmæður helga sér þau.

Enginn má helga sér marklausa kind eftir fjárbragði og enginn má taka ómarkað lamb af réttum, nema með samþykki réttarstjóra. Réttarstjóri skal að afloknum drætti afhenda hreppstjóra, eða umboðsmanni hans, alla ómekinga og aðrar kindur sem ekki finnast eigendur að. Það fé, sem samkvæmt fyrirmælum yfirdýralæknis má ekki reka heim til sín, skal réttarstjóri í samráði við hreppstjóra færa til slátrunar.

32. gr.

Réttarstjóri skal skipa markglöggan og áreiðanlegan mann til að rannsaka fé utansveitarmanna, áður en það er rekið af réttinni, til að koma í veg fyrir misdrátt.

33. gr.

Heimilt er hreppsnefndum að ákveða að haustsmölun heimalanda verði metin til aðalfjallskila að meira eða minna leyti, eftir því sem til hagar á hverjum stað.

34. gr.

Nú er jörð í eyði og land hennar ekki lagt til afréttar viðkomandi hrepps með samningum, og er þá eiganda eða umboðsmanni hans skylt að annast um hreinsun heimalands jarðarinnar sem og önnur fjallskil, eins og byggð væri. Nú fellur sveitarfélag eða verulegur hluti þess úr byggð, og skal þá héraðsnefnd sjá um, að fjallskil séu framkvæmd á eyðilöndum. Kostnaður við þau skiptist þannig, að eigendur bera 1/2, hreppar þeir er fjárvon eiga í löndunum 1/4, og ríkið 1/4. Bændasamtök Íslands úrskurða kostnaðarreikninginn.

35. gr.

Nú eru heimalönd eigi smöluð af gangnamönnum og er þá hver bóndi skyldur að smala heimaland sitt á hausti samhliða leitum, ef hreppsnefnd mælir svo fyrir, sama gildir um eigendur eyðibýla þó þeir eigi þar ekki fjárvon. Hlýði umráðamaður lands ekki fyrirmælum hreppsnefndar, ber honum að greiða smölunarkostnað eftir mati hreppsnefndar.

Vafafé og ómerkingar, sem lambamæður hafa ekki helgað sér á aukarétt og heimarétt, gangi til aðalréttar. Að öðru leyti skipar hreppsnefnd fyrir um meðferð þess fjár, er kemur fyrir í þeim réttum.

V. KAFLI

Um hreinsun heimalanda eftir réttir.

36. gr.

Hreppsnefnd skal sjá um, að eftir réttir á haustum séu öll heimalönd rækilega smöluð svo oft sem þurfa þykir.

37. gr.

Skyldur er hver bóndi eða landráðandi að hirða fé það, sem finnst í heimalandi hans, eftir að fjallgöngum er lokið og láta eigendur vita. Um utansveitarfé tilkynnist til fjallskilastjóra, sem ráðstafar því.

38. gr.

Hlutaðeigandi fjáreigandi sér um flutning þess fjár, sem fyrir kemur í öðrum sveitum, eftir að fjallskilum er lokið.

IV. KAFLI

Um óskilafé.

39. gr.

Hver sá, sem fjallskil innir af höndum, hvort heldur við smölun afrétta eða heimalanda, skal leitast við að handsama, svo fljótt sem verða má, ómerkinga, sem vart kann að verða, og auðkenna þá, ef þeir fylgja móður.

Nú koma ómerkingar eða annað óskilafé til réttar, og skal þá draga það í sérstakan dilk, þar sem menn eiga kost á að leiða mæður til ómerkinga og sanna eignarrétt sinn á öðru óskilafé. Fjárbragð eitt má aldrei skera úr um eignarrétt.

40. gr.

Ómerkingum og óskilafé, sem kemur fyrir í skilaréttum, og ekki finnast eigendur að, skal lógað í sláturhúsi, og sér hreppstjóri um, að svo sé gert. Áður en slíku fé er lógað, skal skrifa nákvæma lýsingu á því, þar sem getið sé marks og annarra einkenna, er eigendur gætu helgað sér það eftir.

Óskilafé, sem fram kemur eftir réttir og ekki finnast eigendur að, eða ekki kemst til eigenda vegna fjarlægðar, skal fara með á sama hátt.

Allt óskilafé, sem fargað er, skal lagt inn á reikning, þannig að greiða megi út verð hverrar kindar, ef eigandi finnst.

41. gr.

Fyrir árslok skulu hreppstjórar birta í Lögbirtingablaðinu tilkynningu um förgun óskilafjár, hver í sínum hreppi. Skal í tilkynningu greint mark og auðkenni hverrar kindar, eftir því sem kostur er, og skorað á rétta eigendur að gefa sig fram og sanna rétt sinn innan tiltekins tíma.

42. gr.

Af sláturverði ómerkinga og annars óskilafjár greiðist áfallinn kostnaður. Eftirstöðvar andvirðis greiðast eiganda, ef hann sannar eignarrétt sinn innan tiltekens tíma, ella í viðkomandi fjallskilasjóð.

43. gr.

Nú kemur fyrir kind með marki ákveðins manns, en hann telur sig ekki eiganda. Skal þá fara með kindina sem óskilafé.

VII. KAFLI

Um eftirleitir.

44. gr.

Þegar fyrirskipuðum fjallskilum er að fullu lokið, skal fjallskilastjóri leyfa eftirleitir á afréttum, annað hvort fyrir umsamda borgun úr fjallskilasjóði, eða á kostnað leitarmanna sjálfra. Fjallskilastjóri skal auglýsa hvað af afréttum hreppsins er gefið upp til eftirleita. Séu

nærheiðar ekki gefnar upp til eftirleita, skal fjallskilastjóri semja við heiðaeigendur að þeir hreinsi nærheiðar, þar sem fé þeirra gengur, fyrir 5. nóvember haust hvert.

45. gr.

Nú finnur maður óheimt fé í eftirleit, án þess að samið hafi verið um borgun fyrir ferðina og ber honum þá greiðsla fyrir hverja kind, sem svarar 25% af skattmati áa eins og það er á hverjum tíma.

Borgun fyrir óheimt fé greiðist úr fjallskilasjóði. Fyrir óheimt fé, sem finnst í heimalöndum eða við smölun fjár, þótt í afrétt sé, eftir að fjallskilum er lokið er eigi skylt að greiða fundarlaun.

Nú finnst fé í eftirleit, og skal það tilkynnt fjallskilastjóra, en hann gerir ráðstafanir til, að hið fundna fé komist til réttra eigenda. Fjárhaldsmaður fjallskilasjóðs greiðir eftirleitalaun eftir tilvísun frá fjallskilastjóra.

Fyrir heimtar kindur, sem finnast í eftirleit í fjarheiðum, ber eiganda að greiða hálf eftirleitarlaun.

VIII. KAFLI

Um mörk og markaskrá.

46. gr.

Fjármörk eru: Eyrnamörk, brennimörk og plötumerki í eyra. Hver fjáreigandi er skyld að hafa glögggt eyrnamark á fé sínu. Skylt er hverjum fjáreiganda að hafa hreppsmerki á fé sínu, brennimark á vinstra horni, ef fé er hymt, en plötumerki í eyra á kollóttu fé, með bæjar- og hreppsnúmeri.

Hreppabrennimörk eru þessi:

Í Þórshafnarhreppi L 1

Í Svalbarðshreppi NÞ 3

Í Öxarfjarðarhreppi:

A. Núpa- og Slétturdeild P 3

B. Öxarfjarðardeild Ö 4

C. Hólsfjöll R 5

Í Fjallahreppi F 5

Í Raufarhafnarhreppi R 6

47. gr.

Sauðfé skal draga eftir mörkum. Markið helgar markeiganda kind, nema sannist að annar eigi. Enginn má draga sér kind, sem eigi ber hans rétta mark. Ef kind er með brennimarki annars manns en þess, sem eyrnamerkið á skal sá talinn eigandi, sem á brennimerkið, og skal hann þá, ef eigandi eyrnamarksins krefst, gera grein fyrir, hvernig hann er að henni kominn. Kind sem hefur eyrnamark eins, brennimark annars og plötumerki þess þriðja, skal talin eign þess, sem brennimarkið á. Þó skal hann ef krafist er, gera grein fyrir hvernig hann eignaðist kindina. Enginn má nota mark annars manns, nema leyfi hans komi til.

Nú flytur maður inn í sveit með mark, sem er náði öðrum í sömu fjallskiladeild og er hann þá skyldur að breyta marki, ef markavörður krefst þess.

48. gr.

Mörk ganga að erfðum. Gefa má mark, svo og selja. Taka má upp nýtt mark, gerðamark, enda hafi eigi annar maður í því héraði, eða hinum næstu sams konar mark eða svo svipað, að hætt sé við misdrætti.

49. gr.

Skylt er markeiganda að tilkynna mark sitt til prentunar í markaskrá fjallskilaumdæmisins. Mark, sem hvorki er prentað í gildandi markaskrá, né heldur auglýst í Lögbirtingablaðinu, skal talið niður fallið, og er þá öðrum heimilt að taka það upp. Þó skal sá, er áður átti mark, eiga forgangsrétt til marksins, ef hann tekur það upp innan 8 ára.

Nú tilkynna tveir eða fleiri fjáreigendur sama mark til prentunar í markaskrá, og skal þá erfðamark að öðru jöfnu ganga fyrir kaupamarki eða gerðamarki. Aðfluttur maður skal breyta marki sínu, þótt erfðamark sé, ef sammerkt á eða námerkt í sama afréttarfélagi.

Nú á maður kaupamark eða gjafamark, en annar sams konar gerðamark, og skal þá sá af bregða, er gerðamark á, en ef báðir eiga erfðamark, skal sá hafa, er á það markið, sem lengur hefur gengið í erfð.

50. gr.

Héraðsnefnd skal láta prenta markaskrá 8. hvert ár. Hver markeigandi skal koma marki sínu í skrána og greiða fyrir það gjald, sem héraðsnefnd hefur ákveðið. Hvert heimili, sem á eitt eða fleiri mörk í skránni, skal fá eitt eintak af henni, og skal það fylgja jörðinni eða býlinu, þegar ábúendaskipti verða. Einnig skal héraðsnefnd sjá um að nægilega mörg eintök af markaskránni verði send ókeypiss til allra hreppa utan fjallskilafélagsins, er búast má við að fé gangi saman úr.

51. gr.

Hreppsnefndir skulu hver í sínum hreppi, samkvæmt fyrirætlum héraðsnefndar eða markavarðar, safna mörkum í hreppnum og innheimta gjöld fyrir þau. Mörkum hvers hrepps sé safnað saman í heild eftir stafrófsröð og séu merki sett við nýupptekin mörk. Handritið skal síðan liggja frammi í 14 daga samkvæmt áður birtri auglýsingu hreppsþúum til sýnis. Að því búnu sé markaverði sýslunnar send þessi skrá úr hverjum hreppi ásamt gjöldunum.

52. gr.

Þegar markavörður hefur fengið markaskýrslur allra hreppa, ber hann þær saman sín á milli og þær allar saman við gildandi markaskrá innan sýslu og utan, þar sem búast má við fjársamgöngum.

Heimilt er markaverði að fella niður nýupptekin mörk, sem of lík eru eldri mörkum, en tilkynna skal hann það hlutaðeigendum og benda þeim á annað mark eða breytingar á marki, er komið gæti í staðinn. Verði tillögum hans ekki mótmælt innan eins mánaðar frá því hann sendi þær frá sér, skulu þau mörk gilda til skráningar. Að öðru leyti ber honum að taka til greina óskir og kröfur markeigenda, geti þær samrýmst ákvæðum þessarar samþykktar.

53. gr.

Héraðsnefnd felur markaverði að búa markaskrána undir prentun og hafa umsjón með upptöku marka. Héraðsnefnd ákveður honum þóknun fyrir starf sitt.

Markavörður sér um útgáfu markaskrár. Hann gerir sér far um að koma á samræmi og festu á nöfn marka og að sammerkingar eigi sér ekki stað. Einnig er honum skylt að vinna að því, að burtfluttir markeigendur, sem ekki eiga fé, leggi niður mörk sín. Í markaskrá skal raða mörkum eftir stafrófsröð.

54. gr.

Vilji einhver taka upp mark á milli þess sem markaskrá er samin, ber honum að sækja um það til markavarðar, sem auglýsir það í Lögbirtingablaðinu og tilkynnir það öllum hreppstjórum á fjallskilasvæðinu. Hreppstjórar sjá um, að markið sé fest inn á markaskrá þá, sem höfð er við sundurdrátt í aðalrétt, hver í sinni sveit. Þeir fjáreigendur, sem inn í sýsluna flytja, fara eins að til að fá lögheimild fyrir marki sínu innan fjallskilaumdæmisins.

55. gr.

Það skal vera aðalregla að hver fjáreigandi hafi aðeins eitt fjármark.

Nú telur fjáreigandi sig þurfa að eiga tvö fjármörk, og má þá markavörður leyfa það, ef honum þykir ástæða til. En hver fjáreigandi, sem á tvö fjármörk, skal greiða tvöfalt fyrir skrásetningu eða prentun síðara marksins.

IX. KAFLI

Almenn ákvæði.

56. gr.

Héraðsnefnd sér um, að samþykkt þessi sé prentuð og innheft með markaskránni.

57. gr.

Um brot gegn ákvæðum þessarar samþykktar skal fara að hætti opinberra mála.

Samþykkt þessi sem héraðsnefnd Norður-Þingeyjarsýslu hefur samið, staðfestist hér með samkvæmt lögum um afréttamálefni, fjallskil o.fl. nr. 6/1986, til að öðlast þegar gildi og birtist til eftirbreytni öllum þeim sem hlut eiga að máli. Jafnframt er úr gildi felld fjallskilareglugerð fyrir Norður-Þingeyjarsýslu austan Jökulsár nr. 208 28. júní 1974.

Landbúnaðarráðuneytinu, 15. mars 1996.

Guðmundur Bjarnason.

Jón Höskuldsson.

REGLUGERÐ

til breytinga á reglugerð nr. 7/1996 um Þróunarsjóð sjávarútvegsins.

1. gr.

Á eftir 1. mgr. 21. gr. komi ný málsgrein er orðist svo:

Til að lágmarka gengisáhættu og vaxtaáhættu skal stjórn Þróunarsjóðs sjávarútvegsins, eftir því sem unnt er tryggja að gengisþróun heildarskulda sjóðsins umfram eignir í erlendri mynt endurspegli gengisþróun opinberrar myntkörfu Seðlabanka Íslands eins og hún er á hverjum tíma. Til að ná því markmiði er stjórn sjóðsins heimilt að gera framvirka gjaldmiðla-samninga, vaxtaskiptasamninga og gjaldmiðlaskiptasamninga. Þá er henni einnig heimilt að kaupa valkvæðasamninga (þ.e. options).

2. gr.

Reglugerð þessi tekur þegar gildi.

Sjávarútvegsráðuneytinu, 18. mars 1996.

Þorsteinn Pálsson.

Arndís Steinþórsdóttir.